

ЗАЩО РЫКЪТЪ ОТРЪЗА ОПАШКАТА НА КОТАКА

Дѣдо Адамъ воденичаринътъ подиръ пладне легна въ градинката, подъ крушата, да си подрѣмне. До главата му се настани неговиятъ мързеливъ черъ котакъ и взе да се прозѣва.

— Мъркай! — рече дѣдо Адамъ, — когато предешъ тънко надъ главата ми, много сладко спя.

— Не ща! отвърна котакътъ.

— Защо не щешъ?

— Защото не си ми донесълъ до сега нито една рибица, да хапна и азъ като хората. Всичко съмъ ялъ: и пилета, и птичета отъ гнѣздата по дърветата, само мишка или рибка нѣма кой да ми хване. Тѣй ще си умра съ отворени очи за риба.

Дѣдо Адамъ се натъжи. Стана, взе чемшировата си тояжка и слѣзе къмъ рѣката. Тихо си течеше Етьръ надолу. Пеперудки като цвѣтчета трептѣха надъ подмолитѣ. А въ

подмолитѣ шетаха зелени раци съ мустаци.

— Етьре! — викна дѣдо Адамъ, — я ми изхвърли на брѣга една кротушка рибка!

— Защо ти е! — попита рѣката.

— За нашия котаракъ. Изяде ме за риба тозъ глупакъ.

— Не давамъ риба на ко- така.

— Защо не давашъ?

— Защото вчера изяде де- чицата на славейчето.

— Ще дадешъ!

— Нѣма да дамъ!

— Бой ще има тукъ подъ кривата върба! — закани се дѣдо Адамъ.

— Бий ме, ако не те е грѣхъ да биешъ водата, дето ти кара воденицата.

Ала дѣдо Адамъ се бѣше разлютилъ, замахна съ тояжката си и тупа-лупа — почна да налага рѣката. Тогава рѣ-